

Las horas del verano

Ángel Luis Inurria

Una de les paradoxes d'aquest film, en un cert sentit sorgit d'un projecte del Museu d'Orsay i en determinada proporció patrocinat per la regió d'Île-de-France, rau a negar els presumptes avantatges dels seus mentors després d'haver complit el compromís d'enunciar-les. Així, després d'apuntar els avantatges que implica la cessió d'obres d'art heretades per pal·liar l'impost de successions, se'ns mostrarà com és d'inadequat exposar al museu els mobles decoratius creats per ocupar l'espai de les cambres d'un habitatge habitat. A l'igual que després d'enunciar el doble avantatge de viure al camp i tan sols a cinquanta minuts de París, comprovarem com cada vegada que el protagonista Frédéric (Charles Berling, l'actor fetitxe d'Assayas), *alter ego* del realitzador, acudeix a una cita arriba tard. Com arriba tard la protagonista que possibilita el desenvolupament argumental, quan en previsió de la seva futura desaparició, intenta deixar lligada i ben lligada en vida l'herència artística del patrimoni familiar i el seu desig de mantenir la mansió familiar, niu de les vivències passades i escenari que ella desitja per a les de les joves generacions.

La pel·lícula, que ofereix una realització madura, serena i reflexiva, manté l'interès en el transcurs de la peripècia argumental que descriu, és a dir, la decisió que adoptaran els protagonistes i els seus motius, emmarcats en la globalitzada societat actual en què el factor laboral i econòmic marca la direcció de les decisions. Són personatges que no gaudeixen de l'amor del seu creador, com passava amb els de Renoir, ni resulten entranyables, com els que presentava Truffaut. Assayas, un dels imprescindibles de la penúltima etapa de *Cahiers du Cinéma*, guionista d'obres alienes, entre les quals destaquen *Rendez-vous*, *Le lieu du crime* i *Alice et Martin*, llança els seus personatges educats en conjunturals nostàlgies familiars i els deixa que naveguin en les seves aigües definides pels corrents actuals, segons cadascú, sense enjudiciar-los.

Els mateixos es definiran per les seves actuacions, sempre ponderades, sense enrabiades i sovint consensuades al voltant de la taula o la sobretaula.

Els personatges mostraran la seva personalitat segons com reaccionin davant el mateix esdeveniment, el distint plor davant la mort de la mare, per exemple, matisades totes les seves actuacions per l'equilibrada fotografia de l'excel·lent Eric Gautier, que fa ressaltar l'atmosfera dramàtica del film presidida pel tan francès "*pas grave*" dins la gravetat dels fets mateixos. Hereu d'un cinema que mira a la realitat del seu entorn quotidià, des de Clair a Berri, passant pels ja esmentats Renoir i Truffaut, i en un cert sentit Malle o Tavernier, allunyat de Chabrol i Sautet, el realitzador de la llunyana *Demonlover* fa el retrat d'una família situada en el moment actual d'una determinada societat, els diferents estaments de la qual, en si mateixos, pateixen la mateixa problemàtica. I ho fa amb un bon pols, sense estridències, encara que no per això els fets deixaran de ser menys gratificants per als sentiments, supeditats a la necessitat de subsistir mantenint el confort material conquerit. No fa preguntes ni cerca solucions, el que mostra és més que suficient, és el resultat de la seva feliç exploració. ■